

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Κι έρχεται η ώρα που πρέπει να πεις: Ως εδώ. Δεν πάει άλλο.

Πάνε κοντά δέκα χρόνια που θέλουν να σε πείσουν πως είσαι ένας αύξων αριθμός σε μια λίστα άβουλων κατοίκων ενός όμορφου βράχου κάπου στη Μεσόγειο. Κι ως αριθμός το μόνο που έχεις δικαίωμα να κάνεις είναι να προστίθεται με άλλους αριθμούς, να αφαιρείς και να αφαιρείσαι, να διαιρείσαι με τους γύρω σου για να πολλαπλασιάζεις τα κέρδη τους.

Τεμπέλη σε ανεβάζουν και άχρηστο σε κατεβάζουν κι εσύ το δέχεσαι αδιαμαρτύρητα, ίσως κάπου να το πιστεύεις και να το χαίρεσαι κιόλας γιατί βολεύει την απραξία σου. Έτσι σιγά-σιγά χαμηλώνεις τα μάτια για να μην τους κοιτάς κατάματα.

Ξυπνάς το πρωί τρομαγμένος από τα όνειρά σου γιατί έχεις πειστεί πως δεν δικαιούσαι ούτε τον ύπνο σου να ομορφαίνεις. Έτσι σιγά-σιγά αρχίζεις τα υπνωτικά χάπια για να μην ταραζείται η νυχτερινή σου κανονικότητα.

Σ' έχουν πείσει πως δεν αξίζεις να ζεις, δεν αξίζεις να κάνεις αυτό που αγαπάς-αστικό μύθο το βάφτισαν μερικοί-δεν αξίζεις να νιώθεις εργασιακά ασφαλής, δεν αξίζεις να έχεις καν μόνιμη και σταθερή δουλειά. Το μόνο που σου αξίζει είναι η συνεχής ανασφάλεια και η διάβιου απόδειξη, όχι των ικανοτήτων σου αλλά των δεξιοτήτων που εκείνοι έχουν ανάγκη να γνωρίζεις.

Έχεις πιστέψει το οξύμωρο, να θεωρείσαι άχρηστος για κείνους αλλά καλύτερος από τους συναδέλφους σου. Ενώ σε κρίνουν ανεπαρκή γι' αυτό που είσαι σε προκρίνουν άξιο και ικανό να κερδίσεις στην αρένα καθώς θα μάχεσαι με τους ομοίους σου.

Και σε καλούν να δώσεις στον **ΑΣΕΠ**. Κι εσύ τρέχεις να τους αποδείξεις πόσο υπάκουος είσαι. Σου λένε ότι είσαι μέσα στους είκοσι καλύτερους από τους εκατό γιατί είκοσι χρειάζονται για τη δουλειά τους. Του χρόνου που θα θέλουν δέκα θα χάσεις την αριστεία

σου.

Και σε καλούν να κάνεις μεταπτυχιακά, ένα, δύο τρία, πολλά, τόσα όσα βαστάει το κουράγιο και η τσέπη σου. Και σεμινάρια και επιμορφώσεις ώστε να μην προλαβαίνεις να σκέφτεσαι να μην μπορείς να ευχαριστηθείς τον αέρα που αναπνέεις την άνοιξη, για να μπορούν τα ανοιχτά πανεπιστήμια, που είναι κλειστά στους μη έχοντες και οι επιστημονικές ενώσεις, που μόνο τέτοιες δεν είναι, να μοσχοπουλάνε τα φύκια τους σαν ολομέταξες κορδέλες.

Και σου κουνάνε το χέρι πως δεν μπορείς να ζητάς το δίκιο σου γιατί το έχασες μέσα στην απληστία τους και στην ψευτιά τού «**μαζί τα φάγαμε**», μια ψευτιά που σου φάνηκε τόσο αληθινή όπως συμβαίνει πάντοτε με τα μεγάλα ψέματα.

Όμως να που ήρθε η ώρα να πεις: **Ως εδώ. Δεν πάει άλλο.**

Με το ένα χέρι στην καρδιά και το άλλο υψωμένο σε γροθιά, με το βλέμμα σε ευθεία οριζόντια όπως και τα καπνογόνα τους ήρθε η ώρα να τσακίσεις τους δυνάστες και να σπάσεις τις αλυσίδες που τόσα χρόνια δεν κατάλαβες πως σου είχαν περάσει στα πόδια.

Άλλωστε όπως είπε και η κόκκινη Ρόζα: *Όσοι δεν κινούνται δεν παρατηρούν τις αλυσίδες τους.*